

РЕШЕНИЕ

№ 7576

гр. София, 31.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 16.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10409** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.211 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР), във вр. с чл.19г, ал.1, т.1 и ал.2 от Закона за специалните разузнавателни средства (ЗРС) и чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Ц. И. С. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. А. П., срещу Заповед рег. № РДЗО-5280 от 02.10.2020 г. на председателя на Държавна агенция „Технически операции“ (ДАТО), с която на основание чл.194, ал.2, т.2, чл.197, ал.1, т.3 и чл.200, ал.1, т.11 ЗМВР, вр. чл.19е, ал.1, т.1 и ал.2 ЗРС ѝ е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца.

Поддържа се незаконосъобразност на оспорената заповед поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения, неспазване на установената форма и неправилно приложение на материалноправните разпоредби. След подробно изложение на фактическите обстоятелства по случая от 17.09.2020 г. жалбоподателката поддържа, че не е извършила нарушение, а напротив – изпълнила е служебните си задължения като е уведомила незабавно началник отдел 02 при ДСИ на ДАТО А. И., която ѝ дала устни разпореждания за последващи действия. Сочил липса на мотиви в акта, от който не ставало ясно в какво се изразява извършеното дисциплинарно нарушение, какво е било дължимото поведение на държавния служител и защо то не осъществява изпълнение на задължения от длъжностната му характеристика. Счита, че наложеното наказание е прекомерно по тежест и не съответства на целта на закона. Посочва, че процедурата по приемане на обясненията

й е формална и неправилно същите не са обсъдени и съобразени от дисциплинарно-наказващия орган (ДНО). Претендира за отмяна на заповедта и присъждане на разноски.

Ответникът председател на ДАТО оспорва жалбата чрез юрк. Д. и юрк. Р..

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Установява се от Доклад изх.№ 31-11868 от 17.09.2020 г. на А. И. – началник на отдел 02 при ДСИ, че на 17.09.2020 г. в отдела постъпило искане за издаване на разрешение за достъп до класифицирана информация и Въпросник – Приложение № 2 към Закона за защита на класифицираната информация (ЗЗКИ) относно проучване на служител от Дирекция „Координация, информационно обслужване и международна дейност“ (КИОМД). Извършването на действия по специално проучване били възложени на жалбоподателката Ц. С.. Последната започнала проверка, като при опит за подаване на заявление за издаване на електронно служебно свидетелство за съдимост през интернет страницата на Министерство на правосъдието, системата генерирала съобщение „В базата данни ГРАО липсват данни за месторождение на лицето с това ЕГН“. С. незабавно уведомила прекия си началник А. И., която й разпоредила да се свърже с колегата и да й даде указания за лично заявяване на свидетелство за съдимост предвид факта, че е родена в чужбина. С. провела телефонен разговор с лицето, което било уведомено да заяви лично издаване на свидетелство за съдимост (СС).

Посочено е в доклада на А. И., че считано от 13.04.2018 г. служители на отдел 02 при ДСИ имат право за заявяват издаването на електронни СС при извършване на процедури по проучване за надеждност по смисъла на ЗЗКИ. Имало не малко случаи, в които през електронната система на МП нямало възможност за генериране на СС поради наличие на осъждане или налагане на административно наказание по чл.78а НК. В тези случаи, служители от отдел 02 на ДСИ се свързвали със съответния служител и го уведомявали устно за необходимостта лично да заяви издаването му на хартиен носител, вкл. за лица, родени извън България. Именно тази практика на отдела била съобразена от началника му, вкл. след измененията на ППЗЗКИ, в сила от 08.09.2020 г., при отдаването на устно нареждане на С. на 17.09.2020 г. за лично заявяване на СС от проучвания служител предвид факта, че е роден извън България.

Същите обстоятелства се установяват и от Доклад изх.№ 31-11927 от 17.09.2020 г. на жалбоподателката С. до директора на ДСИ – ДАТО.

Данните са обобщени в докладна записка изх.№ 31-11940 от 21.09.2020 г. на директора на ДСИ-ДАТО до председателя на агенцията, според която в конкретния случай не са предприети адекватни действия съгласно изменение на ППЗЗКИ, прието с ПМС № 251/04.09.2020 г., в сила от 08.09.2020 г., според което отпадат изискванията проучваните лица да предоставят СС и служебна бележка от НСС. Това е квалифицирано като нарушение на служебната дисциплина, конкретно т.6 от длъжностна характеристика с рег. № RB202007-001-05/2-5010 от 10.07.2020 г. на Ц. С. – основание по чл.200, ал.1, т.11 ЗМВР за налагане на дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца, каквото предложение се съдържа в документа на директора на ДСИ.

Уточнено е в докладната записка, че при подобна колизия между новоприети изменения и съществуващия ред (наредби и вътрешни правила) служителите на отдел

02 следва незабавно да уведомят прекия си ръководител, който от своя страна да уведоми директора на дирекцията и служителя по сигурността на информацията. Именно неуведомяването в устен или писмен порядък в конкретния случай довело до създаване на административна тежест за служител на ДАТО при издаване на СС.

Жалбоподателката е запозната с докладна записка изх.№ 31-11940 от 21.09.2020 г. на 24.09.2020 г.

На служителката е връчена покана за даване на писмени обяснения рег. № 31-12107 от 24.09.2020 г. Предоставени са обяснения рег. № 31-12197 от 25.09.2020 г., в които С. посочила, че е предприела адекватни действия по случая като незабавно е уведомила прекия си ръководител. Уточнила, че след измененията в ППЗЗКИ, в сила от 08.09.2020 г., това е първият случай на невъзможност за генериране на електронно служебно СС чрез сайта на МП и е нямало указания и практика за действия в подобни ситуации, което от своя страна наложило последващи разговори и изясняване на практиката между ДАТО, ДКСИ и МП.

Издадена е оспорената заповед рег. № РДЗО-5280 от 02.10.2020 г. на председателя на ДАТО, с която на жалбоподателката на основание чл.194, ал.2, т.2, чл.197, ал.1, т.3 и чл.200, ал.1, т.11 ЗМВР, вр. чл.19е, ал.1, т.1 и ал.2 ЗСРС е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от шест месеца.

Видно от ръкописното отбелязване върху заповедта същата е връчена на жалбоподателката на 05.10.2020 г. Жалбата, по която е образувано настоящето производство от 19.10.2020 г. е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен съд съобразно чл.211 ЗМВР, поради което е допустима.

Разгледана по същество и при гореустановената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган по смисъла на чл.19г, ал.1, т.1 и т.7 от ЗСРС, вр. чл.204, т.1 ЗМВР. Мотивите на акта следва да се считат допълнени с тези в докладна записка изх.№ 31-11940 от 21.09.2020 г. на директора на ДСИ, предвид направеното в заповедта позоваване на нея и задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС. С това съдът приема, че актът е мотивиран от правна и фактическа страна по смисъла на чл.210, ал.1 ЗМВР с коректно посочване на всички изискуеми от нормата реквизити. Единствено поради посоченото в него извършване на нарушението - веднъж чрез действия и втори път – чрез на бездействия на служителя, не може да се приеме, че е допуснат тежък порок във формата, който води до невъзможност за служителя да разбере повдигнатото му дисциплинарно обвинение и да организира защитата си срещу него. Напротив, от фактическа страна случаят от 17.09.2020 г. е конкретно, ясно и безпротиворечиво описан в докладна записка изх.№ 31-11940 от 21.09.2020 г. Правото на защита на служителя е охранено чрез запознаването му с нея и се потвърждава от последователното излагане на защитната му версия в доклада му от 17.09.2020 г. и в писмените му обяснения от 25.09.2020 г.

Противно на твърденията в жалбата, съдът приема за изпълнена процедурата по чл.206, ал.1 ЗМВР, която норма вменява императивно задължение на ДНО да изслуша служителя преди налагане на дисциплинарно наказание. На служителката е връчена писмена покана за даване на писмени обяснения рег. № 31-12107 от 24.09.2020 г., в която детайлно е описано констатираното дисциплинарно нарушение. Предоставеното писмено обяснение рег. № 31-12197 от 25.09.2020 г. е прието по реда на чл.27 от Инструкция № 8121з-470 от 27 април 2015 г. на МВР. За ДНО не съществува задължение за подробно разясняване защо не прима дадените от служителя обяснения. Указание в тази насока е самото налагане на дисциплинарно наказание. По изложените съображения съдът приема за изпълнена процедурата по чл.206, ал.1-4 ЗМВР, вр. чл.23 от Инструкция № 8121з-470 от 27 април 2015 г., поради което в хода на дисциплинарното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Спазени са преклузивните срокове по чл.195, ал.1 ЗМВР.

По материалната законосъобразност на оспорената заповед:

На служителя е наложено дисциплинарно наказание за неизпълнение на служебни задължения по смисъла на чл.194, ал.2, т.2 и чл.200, ал.1, т.11 ЗМВР, конкретно – на вмененото с раздел IV, т.6 от длъжностна характеристика с рег. № RB202007-001-05/2-5010 от 10.07.2020 г. задължение за изпълнение на служебната дейност при спазване на ЗЗКИ и на ППЗЗКИ. Фактическите действия, с които служителят е осъществил нарушението се изразяват в това, че на 17.09.2020 г., при извършване на проучване за надеждност на Е. Танкова, С. е дала указания на Танкова за лично заявяване на СС, с което е нарушила чл.147, ал.1 от ППЗЗКИ, в сила от 08.09.2020 г.

Няма спор по делото, че в ДВ, бр. 79 от 2020 г., в сила от 08.09.2020 г., са публикувани изменения на чл.147 ППЗЗКИ, с които отпада изискването кандидатът да представи свидетелство за съдимост и служебна бележка от НСС при извършване на проучване по чл.46, т.1 ЗЗКИ. Именно такава проучване е извършила С. на 17.09.2020 г. по разпореждане на прекия си ръководител А. И. по отношение на служителя на ДАТО Е. Танкова. Тъй като проучваният служител е роден извън България, С. не успяла да генерира по електронен път служебно свидетелство за съдимост. Няма спор също така, че за този проблем служителката веднага уведомила прекия си ръководител А. И. и изпълнила дадените от нея устни разпореждания да се свърже с проучваното лице, което да заяви лично свидетелство за съдимост. Още същия ден, Танкова представила лично в отдел 02 на ДСИ този документ.

С Доклад рег. № 31-11284 от 10.09.2020 г. на Д. Д. – служител по сигурността на информацията при ДАТО, председателят на ДАТО е уведомен за посочените изменения на ППЗЗКИ, публикувани в ДВ, бр. 79 от 2020 г., в сила от 08.09.2020 г. В доклада е направено разяснение на измененията и е предложено с тях да бъдат запознати всички директори на Дирекции в ДАТО. Видно от приложения към доклада 2 броя контролни листа Ц. С. е запозната с ПМС № 251/04.09.2020 г. относно изменения на ППЗЗКИ на 11.09.2020 г., а с Доклада рег. № 31-11284 от 10.09.2020 г. – на 24.09.2020 г.

Безспорно, случаят от 17.09.2020 г. е след влизане в сила на измененията на ППЗЗКИ, но преди запознаване на жалбоподателката с разясненията на измененията, дадени в Доклад рег. № 31-11284 от 10.09.2020 г., според който отмяната на б.“б“ и б.“г“ на чл.147, ал.1 ППЗЗКИ ще облекчи административната тежест за кандидатите при извършване на процедура за проучване. Това се установява и от докладите на

двете служителки на отдел 02 при ДСИ, според които този случай е бил първият след измененията на ППЗЗКИ. Също оттам се установява, че той е разрешен според практиката на отдела преди измененията, а именно кандидатът лично да заяви свидетелство за съдимост.

Според Докладна записка изх.№ 31-11940 от 21.09.2020 г. на директора на ДСИ в подобни случаи на колизия между новоприети изменения и съществуващия ред, служителят на отдел 02 следва незабавно да уведоми прекия си ръководител, а той от своя страна – директора на дирекцията и служителя по сигурността на информацията. От доказателствата по делото безпротиворечиво се установява, че С. е уведомила за случая прекия си ръководител А. И.. Нещо повече – изпълнила е дадените от нея устни разпореждания, които са били съобразени с досегашната практика на отдела. За С. не е имало основание да направи преценката по чл.5, ал.4 от Инструкция № 8121з-470 от 27 април 2015 г., а именно, че дадените устни разпореждания от прекия началник са неправомерни, поради което същата е била длъжна да ги изпълни, именно под страх от нарушаване на служебната дисциплина.

От обективна страна, безспорно е допуснато неизпълнение на чл.147, ал.1 ППЗЗКИ чрез изискване от Танкова на лично заявяване на СС, но същото не може да се вмени във вина на С.. Според разясненията на директора на ДСИ, в тези случаи служителят на отдел 02 е следвало да уведоми прекия си ръководител, което С. е сторила. Това, че даденото от А. И. устно разпореждане се различава от указанията, дадени от директора на ДСИ и от служителя по сигурността на информацията, също не може да се вмени във вина на служителя, който стои най-ниско в служебната йерархия и е изпълнил коректно заповедите на прекия си ръководител. Допълнително указание в тази насока е, че С. е запозната с разясненията на измененията на ППЗЗКИ, дадени в Доклад рег. № 31-11284 от 10.09.2020 г. на Д. Д., едва на 24.09.2020 г., т.е. след процесния случай, поради което не е могла да съобрази тяхната цел, а именно – да не се създава административна тежест за кандидата за проучване.

Тук е мястото за пълнота да се отбележи, че посоченото на стр.4 от Докладна записка изх.№ 31-11940 от 21.09.2020 г. на директора на ДСИ неизпълнение на служебни задължения поради неуведомяване на проученото лице от служител на отдел 02 при ДСИ за отпадане на задължението му за представяне на СС, не е лично адресирано до Ц. С.. Подобно задължение не следва пряко от длъжностната й характеристика, нито от писмените доказателства по делото се установява подобно действие да й е разпоредено от ръководен служител на ДАТО. Според писмените й обяснения рег.№ 31-12197 от 25.09.2020 г. тя не е уведомена за това от началник отдел 02, а екземпляр от изпратеното писмо до Дирекция „Електронно правосъдие и регистри“ при МП получила едва след като Танкова лично й предоставила СС.

Изложеното последователно във времето развитие на действията на жалбоподателката по случая от 17.09.2020 г. сочи, че тя не е допуснала нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал.2, т.2, вр. чл.200, ал.1, т.11 ЗМВР, което може пряко да й бъде вменено в нейна вина по смисъла на чл.194, ал.4 ЗМВР. Това е така, тъй като служителката е уведомила за случая прекия си ръководител и е изпълнила дадените от него устни разпореждания.

Данните за последвателното развитие във времето на решението на поставения на 17.09.2020 г. казус със служител на ДАТО, за когото не може да бъде генерирано електронно ССС, са в потвърждение на извода за липса на лична съпричастност на С. към вмененото й неправилно приложение на чл.147, ал.1 ППЗЗКИ. От Докладна

записка изх.№ 31-11940 от 21.09.2020 г. на директора на ДСИ се установява, че след 17.09.2020 г. са проведени разговори с ДКСИ и МП с цел изясняване на практиката по издаване на СС, когато същите не могат да бъдат генерирани електронно по служебен път, т.е. решението на възникналия проблем е налагало не само уведомяване и изчакване на разпореждания от ръководни служители на ДАТО, но и изчакване на становище от други администрации, което не е в преките служебни задължения на С. и е неизпълнимо към 17.09.2020 г.

От доказателства по делото се установява, че още същия ден на 17.09.2020 г., директорът на ДСИ дал разпореждания за изготвяне и изпращане чрез СЕОС на писмо до Дирекция „Електронно правосъдие и регистри“ при МП за издаване на СС по служебен път. Според доклад на А. И. от 17.09.2020 г., служителката провела телефонен разговор със служителя по сигурността на информацията, след което било изготвено писмо до Дирекция „Електронно правосъдие и регистри“ при МП с молба да бъде издадено и предоставено по служебен път свидетелство за съдимост на служителя на Дирекция „КИОМД“ при ДАТО. Писмото било подписано от председателя на ДАТО и изпратено чрез СЕОС до МП на 17.09.2020 г., но още същият ден проучваният служител лично представил в отдел 02 на ДСИ свидетелство за съдимост. А според писменото обяснение на С., това станало още преди тя да получи екземпляр от изпратеното до МП писмо. Тези обстоятелства, съобразени съвкупно с данните по делото, че С. е запозната с разясненията по приложение на измененията на ППЗЗКИ, едва на 24.09.2020 г., мотивират съда да приеме, че служителката не е извършила лично и виновно вмененото ѝ дисциплинарно нарушение по чл.194, ал.2, т.2, вр. чл.200, ал.1, т.11 ЗМВР чрез неправилно приложение на чл.147, ал.1 ППЗЗКИ. Дадените на Е. Танкова указания за лично заявяване на СС са в изпълнение на устни разпореждания на прекия ръководител А. И., които от своя страна са в резултат на установената досегашна практика в отдел 02 на ДСИ, за изменението на която са предприети последващи действия от ръководни служители на ДАТО със съдействието на други администрации, излизаци извън преките служебни задължения на Ц. С. на 17.09.2020 г. Изложеното обосновава материална незаконосъобразност на оспорената заповед – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.4 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателката следва да бъдат присъдени своевременно заявените в хода по същество на 16.12.2020 г. разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Ц. И. С. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. А. П., Заповед рег. № РДЗО-5280 от 02.10.2020 г. на председателя на Държавна агенция „Технически операции“, с която на основание чл.194, ал.2, т.2, чл.197, ал.1, т.3 и чл.200, ал.1, т.11 ЗМВР, вр. чл.19е, ал.1, т.1 и ал.2 ЗСРС ѝ е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца. ОСЪЖДА Държавна агенция „Технически операции“, [населено място], [улица] да заплати на Ц. И. С. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. А. П., на основание чл.143, ал.1 АПК разноски за адвокатско възнаграждение в размер

на 700 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: